

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

- ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΙΝΕ ανάγκη να ειπῆ και ὁ «Νουμάς» κάτι—ν' αναπτύξῃ τὸ πρόγραμμά του—να ἐξομολογήθῃ πρὸ τοῦ κοινῆ, τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ὁποῦοι ζητεῖ σήμερον γιὰ νὰ πᾶν μπροστὰ, γιὰ νὰ ζήσῃ, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ ἔργον του εὐδοκούμενον.

Ν' αναπτύξῃ λοιπὸν τὸ πρόγραμμά του. Καλὰ, πολὺ καλὰ, συμφωνήταται. Ἄλλὰ προγράμματα μόνον οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ ἀναπτύσσου, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ τηρήσουν οὔτε μῶτα ἐξ ὧσων πρὸς τοὺς ἐλλογινοὺς τῶν ὑποσχόντων. Εἶπα, ζεῖπα. Ἐργαζομαι, ξέγραφα. Μήπως ὠκίσθηκα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι θὰ τηρήσω τὰς ὑποσχέσεις μου; Μήπως ὑπέγραψα συμβόλαιον γι' αὐτά; Δὲν βαρύνεσθε!

Κατὰ τοῦτο διαφέρουσι οἱ Ρωμαῖοι ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, ὅτι οἱ μὲν δευτέρου παρεδέχοντο πῶς τὰ γραπτὰ μένουσι—Scripta manent—ἡμεῖς δὲ οἱ Ῥωμαῖοι, προσθεύομεν, πῶς και τὰ γραπτὰ, ὅπως και λόγια, φεύγουν και ἄλλο φεύγουν—volant et sempre volant.

Κολοκυθῆνια λοιπὸν τὰ προγράμματα τῶν ὑποψηφίων, καθὼς και τῶν ἐφημερίδων. Ἄλλ' ἢ ἐξομολογήσεις; Μπᾶ! Μήπως δὲν ἐξομολογοῦνται οἱ ὑποκριταί, μόνον και μόνον γιὰ νὰ κρύψουν ἀπὸ τὸν πνευματικὸν τοὺς τὴν ἀλήθειαν;

*

«ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τοῦ «Νουμά» δὲν στηρίζεται εἰς ἐπαγγελίας κενὰς, οὔτε εἰς πομπολογώδεις ὑποσχέσεις. Τὸ πρόγραμμά του εἰς μίαν μόνον λέξιν συνοψίζεται: Εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐργασία εὐλικρινῆς κ' ἐργασία εὐσυνειδήτου, μ' ἐλευθερίαν γνώμης και μ' εὐρύτητο σκέψεως».

Αὐτὰ ὑποσχέθη ὁ «Νουμάς» διὰ τῆς ἀγγελίας του. Καὶ τὸν ἐρώτησαν πολλοί:

— Καὶ περὶ σανίδας τίποτε; Ἡ σανίδα κατέρριψεν ἢ ἀνεστήλωσε τοὺς θεσμούς; Ἡ σανίδα εἰργάσθη ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ Συντάγματος; Δὲν θὰ μάς πῆ ὁ «Νουμάς» τὴν γνώμην του;

Και ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, περιορίσθηκε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ και ὁ «Νουμάς»:

— Ὑπάρχουν θεσμοί; Ὑπάρχει Σύνταγμα;

*

Κ' ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ κ' ἐξακολουθεῖ και θὰ ἐξακολουθῆ νὰ τοὺς λέγῃ:

— Χριστιανοί μου, ὑπάρχουν λέξεις, ἀλλ' οὐσία τίποτε, ἀλλὰ ζουμί στάλα! Μὴ χάνεσθε μὲ τὰ λόγια, ἀφοῦ τὰ λόγια τὸ κεφάλι μᾶς ἔφαγαν! Ὁ πόλεμος τοῦ ἐννενηντα ἑπτα δὲν ἦταν ψευτοπόλεμος, οὔτε χαρτοπόλεμος, ὅπως τὸν εἶπαν. Ἦταν λογοπόλεμος! Μάλιστα! . . . Καὶ τὸν ἔκαναν οἱ λόγοι τοῦ Κοινοβουλίου και οἱ λόγοι τῶν πλατειῶν και οἱ λόγοι τῶν καφενειῶν και οἱ λόγοι τῶν ἐφημερίδων! Στὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἐποχὴν, ὄλοι λόγοις ἐβγάλαμε, ἀπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη μέχρι τῶν Ἀθηναϊκῶν τοίχων τοὺς ὁποίους, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἐξηνάγαζεν ὁ κ. Ζηρὸς νὰ ζητοῦν τὸν πόλεμον και νὰ ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ αὐτοῦ!

*

ΟΙ ΛΟΓΟΙ λοιπὸν.—Νᾶ, τὸ πρόγραμμα τοῦ «Νουμά». Ἐρχεται νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα, ἀγρίως, ἀνοικτιρμόνως, τοὺς λόγους: Δηλαδή τὰς κενὰς ἐπαγγελίας, τὰς πομπολογώδεις ὑποσχέσεις: Ἐρχεται νὰ πῆ τὰ σὺκα σὺκα, και τὴν σκάφη σκάφη, τόσο στὴν πολιτικὴν, ὅσο και στὴν κοινωνικὴν μας ζωὴν, τόσο στὴν φιλοσοφίαν ὅσο

και ὅπου ἄλλοῦ νομίση πῶς τοῦ ἐπιτρέπεται, καλεσμένος ἢ ἀπροσκάλεστος, νὰ παρουσιασθῆ.

Εἶνε παλαιὰ ψύχωσις του αὐτῆ νὰ νομίξῃ πῶς τὴν σύγχρονη Ἑλληνικὴ ψυχὴ τὴν πιέζει, ὡς βραχνᾶς, κ' ἕνα ψεῦδος πολιτικὸν κ' ἕνα ψεῦδος ἔθνικόν, ἕνα ψεῦδος κοινωνικὸν κ' ἕνα ψεῦδος φιλοσοφικὸν κ' ἕνα ψεῦδος θρησκευτικόν.

Τὸ ψεῦδος αὐτὸ τὸ πολυμορφον και τυραννικὸν θὰ τὸ πολεμήσῃ.

*

ΘΑ ΕΠΙΤΥΧΗ στὸν ἀγῶνά του;—Ἄδελφον Ὀλγανισθῆ, θὰ προσπαθήσῃ νὰ δείξῃ—ἔχι νᾶνοίξῃ—κανένα μονοπάτι τῆς ἀληθείας, χανόμενον σήμερον μέσα στὰς λεωφόρους τοῦ ψεύδους και στοὺς μαϊνάνδρους τοῦ συμφέροντος. Θὰ δείξῃ τὸ μονοπάτι αὐτὸ, κ' ἄς ἔλθουν, αὔριον μεθαύριον, ἄλλοι νὰ τὸ εὐρύνουν, νὰ τοῦ δώσουν μορφὴν λεωφόρου.

Πιθανὸν ν' ἀποτύχῃ ὁ «Νουμάς». Νὰ γιουχαισθῆ, νὰ λιθοβοληθῆ. Ἄλλ' ἐλίγρον τὸν ἐνδιαφέρει. Αὐτὸς μπροστὰ, πάντοτε μπροστὰ θὰ βαδίσῃ, και γαῖα πυρὶ μιχθήτω. Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἦτο πάντοτε προσφιλέστερος ἀπὸ τὸν δάφνισον στέφανον τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν—τῶν Ἑλλὰδι τούλάχιστον κάθε λίγος και λιγάκι τελουμένων.

*

ΕΠΙ ΤΟΥ παρόντος, τίποτε μὲ κανένα κόμμα δὲν τὸν συνδέει. Ὁ κ. Δηλιγιάννης τοῦ εἶνε τόσο συμπαθῆς, ὅσο και ὁ κ. Θεοτόκης, ὅσο και ὁ κ. Ζαΐμης. Καὶ τόσο ἀντιπαθῆς, ὅσο και οἱ ἀξιοτίμοι πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ γηραιοῦ Γορτυνίου θεσμοφύλακος.

Δηλιγιαννικὸς ὁ «Νουμάς»; Μὰ γιατί; Θεοτοκικός; Ἡ ἴδια ἀπορία. Ζαΐμικός; Ἡ ἀπορία λαμβάνει τὰς διαστάσεις θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Μήπως αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐκπροσωποῦν καμμίαν ἰδέαν, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς, στὰ σοβαρὰ, μαζὶ τοὺς; Μήπως ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶνε—ἂν τὸ λέγῃ, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν—Συνταγματικός; ὁ κ. Θεοτόκης μοναρχικός; ὁ κ. Ζαΐμης δημοκρατικός; γιὰ νὰ κολλήσῃ κανεὶς στὸ πλευρὸν τοὺς, γιὰ νὰ θυσιάσῃ, ἂν ἔχι τὸ αἷμά του, τὴν σκέψιν του τούλάχιστον, γι' αὐτοὺς;

Ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶνε ἀπλῶς Δηλιγιαννικός. Ὁ κ. Θεοτόκης, Θεοτοκικός. Ὁ κ. Ζαΐμης, Ζαΐμικός. Γιατὶ και ὁ «Νουμάς» νὰ μὴν εἶνε Νουμικός; Τὸ εὐρίσχετε ἐγωιστικὸν αὐτὸ; Καλὲ, δὲν κοιτάζετε γύρω σας; Καλὲ, δὲν ξεψαχνίζετε τὸν ἑαυτὸν σας;

*

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ δὲν ἐπετεν ἀπὸ τὰ σύγνερα, ὡς τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων. Ὁ «Νουμάς» δὲν κατέβηκεν ἀπὸ τὸ βουνὸ, ὡς ὁ Ζαρατούστρας τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου. Ἐγεννήθη ἐδῶ, ἀνεπτύχθη ἐδῶ, μαζὶ σας, εἶνε Ῥωμαῖος μέχρι μυελοῦ ὀστέων, Ἀρχιῤωμητὸς μάλιστα, ἂν θέλετε. Ἐχει λοιπὸν και αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος, και δὴ ὡς Ῥωμαῖος, τὰ ἐλαττώματά του, ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, ἔχει τὰς συμπαθείας και τὰς ἀντιπαθείας του.

Ὡς ἄνθρωπος, εἶπε—νὰ ἐξηγούμεθα. Ἄλλ' ὁ ἄν-

θρωπος δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθόλου. Σεις θὰ γνωρίζετε τὸν «Νουμά» ὡς δημοσιογράφον. Ὁ δὲ «Νουμάς» προσθεύει ὅτι ὁ δημοσιογράφος ἔφειλει, ὅταν καθέταται στὸ γραφεῖόν του και πέρνει τὴν πέννα στὸ χέρι του, ν' ἀφήνῃ τὸν ἄνθρωπον στὸ κατώφλι τοῦ γραφείου του και νὰ μεταβάλλεται εἰς ραγμὴν τῆς ἀληθείας κ' εἰς σκλάβον τῆς ἰδέας—ἀπαράλλακτα ὅπως και ὁ ἱερεὺς, ὅταν μπαίνη στὸ θυσιαστήριον, παύει νὰ εἶνε ἄνθρωπος και μεταμορφοῦται εἰς πάναγνον και ἄλλον Χερουβίμ.

Ὑπὸ τὴν μενεξεδένιαν στέγην τῆς ἀρχῆς αὐτῆς θὰ προσπαθήσῃ ὁ «Νουμάς» ν' ἀνδρωθῆ, ὡς ἐφημερίς, και νὰ ζήσῃ.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΓΑΖΟΥ

Πεορῶν τὰ χροῖα σὶν πουλιά, τὸ ἔθνος ταξειδεύει μέσῃ εἰς τὰτελείωτα πελάγη τῶν αἰώνων
μὲ τοικιμίες μίχεται, μὲ τὸν ἰουῖν παλεύει,
σὶν κῆμα βλέπει γύρω του νὰ φεύγῃ κάθε χρόνον.

Ὀλόγηρα τὰ χροῖα βογγοῦν, τὸ φῶς ἐχάθη!
Μὰ πέρα στοῦ δοῖζοντος τὸ ἕστερον στεφάνι
ὁ οὐρανὸς ἀνοίχθηκε και στὰ γαλιζία βάθη
μὰ ἐκκλήρου μ' ἕνα σταυρὸν ὀλόγησον ἐφάνη.

Ὀλοι μὲ δίκονα χαρῶς, μὲ καρδιοχτίπι ὄλοι,
τὰ χροῖα τοὺς ἀπλόκουνε σὶν ξακουσμένη Πόλι,
σὶν παλαιὰ πατρίδα τοὺς, σὶς δόξῃς τὸ στεφάνι,
στοῦ σκοτεινοῦ τοὺς ταξειδιοῦ τὸ φωτεινὸ λιμῖνι.

Και ταξειδεύονε πεορῶν σὶν κῆματα οἱ χροῖοι
και φεύγει ὁ σταυρός, θαρροῖς, ἀντὶ νὰ τοὺς σημῶνῃ.
Και κάθε κῆμα τοῦ πεορῶν τὸ ἐρωτοῦν: «Ἀκόμα:»
—«Ἐργάζου!» ἀπαντᾷ αὐτὸ μὲ ἀφορισμένο στόμα.

Λυποῦνται, ἀνυπομονοῦν, τὰ χροῖα τοὺς σταυρώνουν,
τὰ μάτια ἀπελπιστικά σὶν οὐρανὸ σημῶνουν
και μὲ πικρὸ παράπονον τὸν ἐρωτοῦν: «Ἀκόμα:»
—«Ἐργάζου!» ἀντηχεῖ φωνὴ ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα.

«Οἱ πόθοι δὲν προφθάνονται μὲ χροῖα σταυρωμένα,
μένουν αἰῶνα ὄνειρα μέσ' τὴν καρδιὰ θαμμένα.
Ἐργάζου και κοπιάζε! Ἡ ἐργασία μόνη
στοὺς πόθους σῶμα και ψυχὴ νὰ δώσῃ κατορθῶνει.»

ΑΡ. ΕΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΑΣ

— Βάνω στοίχημα πῶς κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Γοργῶνα ἔχει τὴν οὐρά της στὴ μέση. Κόθω τὸ κεφάλι μου.

— Ἐχεις δίκονο. Πάντῃ ἡ Γοργῶνα βρίσκεται στὴ μέση. Ὅ,τι κ' ἂν γίνῃ, καλὸ ἢ κακὸ, κ' αὐτὴ στὴ μέση θᾶνε. . .

Εἶχαν δίκονο οἱ καλὲς γειτόνισσες. Ἀπὸ τότε ποῦ ἔχασε τὸν μακαρίτη της ἡ Γοργῶνα, ἦταν τὸ στοιχειὸ τοῦ μαχαλά. Γι' αὐτὸ δὲ τὴν ὠνόμασαν και Γοργῶνα και κανεὶς πλειὰ, ἂν τὸν ρωτοῦσατε, δὲν θᾶζερε νὰ σὰς πῆ ποῦ κάθεται ἡ Γιαννούλα τοῦ Κουρούνα—τόσο εἶχε λησμονηθῆ τὸ παλιὸ της ὄνομα.

Ἀκούραστη γρηὰ, πρώτη στὰ συμπεθεριά και πρώτη στὸ κοσομπόλεμα, τεχνήτρα γιὰ νὰ συμβιβάζῃ τοὺς ἐρωτευμένους τῆς γειτονίας και γιὰ νὰ χωρίζῃ ἀντρώγωνα, τὸ σπῆτι της ἀνοιχτὸ πάντα γιὰ τὰ ραντεβουδάκια, ἀπαραίτητη στὸ σιγύρισμα τῶν

προικίων και στῆς γένες, σθανώστρα καλή και μοιρολογήστρα.

Γοργώνια ἀληθινή ποῦ νά τὴν πάρῃ και νά τὴν σηκώσῃ!

Κανείς δὲν μποροῦτε νά πιστέψῃ πῶς κι' αὐτὴ τῆ φορῆ ἡ Γοργώνια δὲν ἀνκατεῦθηκε.

Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιῆς ποὺ κλεψὺν ἦταν τόσο ορρόνιμο, τόσο μαζεμμένο, ποὺ κανενός δὲ χωροῦσε στὸ μυαλό πῶς θάρευγε θεληματικά.

Ἀγκυπητικὸ μπορεῖ νάχε κι' αὐτή. Τὴν σήμερον ἡμέρα ὁ ἔρωτας εἶνε ψωμί γιὰ τὰ κορίτσια. Μὰ γιὰ ν' ἀρῆτῃ νά τὴν κλέψουν, ἔλα κι' ἔλα! Δὲν εἶχε τόσο κουράγιο.

Καὶ περηγοροῦσαν ἄλλοι τὴν κυρὰ Μήτρικια, ποὺ κλιγιε μαῦρο δάκρυ.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, κυρὰ μου, κορίτσι ἦταν κι' αὐτό. Μπα κι' ἐμεῖς δὲν κάνῃμε τὰ δικὰ μας στὸν καιρὸ μας;

— Δὲν ἦταν ἔτσι κυρ' Ἀρετοῦσα μου τὸν καιρὸν ἐκεῖνο. Εἶχαμε καὶ λίγη ντροπή. Ὁ Μήτρὸς μου... πρὶν μὲ κλέψῃ, δὲν ἤξερε τί λογὴ κλάτσα φορῶ.

— Τί νά κάμῃς! Νὰ ἰδοῦμε τῶρα μονάχα πῶς θὰ βρεθῇ τὸ κορίτσι.

Κι' ἄλλοι μὲζὺ ἐγύριζαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ σκυροδόρμι στὴν κλόπορτα τῆς Γοργώνιας.

Ἦταν κλειστή — κλειζένο πράγμα — ἀπὸ τὸ πρῶν. Τὸ μπακαλόπουλο μάλιστα ποὺ πῆγε σκύδαλο γιὰ τῆς κόπτες ἄδικα χτυποῦσε ὄρες δλόκληρες. Κανείς δὲν ἤρθε ν' ἀνοίξῃ.

— Μωρὲ τί νάγινε ἡ Γοργώνια;

— Δὲν τὰ κατὰ κλεψίνας τῶρα; Τὴν ἔχουν κλεψμένη κι' αὐτὴ στὸ γκαμπριέτικο τραπέζι.

— Κύττα τὴν βροῦμα!

Ἡ κυρὰ Μήτρικια δὲν χωράτεσε ζῶμα. Ἦθελε καλὰ καὶ σώνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς Γοργώνιας.

— Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νά τους ἔχῃ και μέτα. Τέτοια ποῦν' αὐτὴ.

— Δίχρο ἔχεις, κυρὰ Μήτρικια, βάνω τὸ χέρι μου στὴ φωτιὰ γι' αὐτὸ ποὺ λές.

— Ἐτσι νά χωρῶ τὸν Ἀντωνάκη, πῶς ἡ Γοργώνια ἔχει ἀνακατωθῆ.

Ἡ πόρτα δὲν ἔνοιγε ζῶμα. Ἀπὸ μέσζα οὔτε ταιμουδικὰ ἀκουγότανε. Οἱ κόπτες μονάχα τρομαγμένες κκκκκρίζανε.

— Μωρὴ ποῦ θὰ μοῦ πῆς; Θὰ στὴν σπάσω!

Καὶ χροδόνικη ἡ κυρὰ Μήτρικια μὲ δυὸ τρεῖς σπρωξές κατέβασε τὸ ἕνα φῶλλο τῆς πόρτας.

Μπήκαν ἔλαοι μέσζα.

Ἡ κὺλῃ ἐρημη, τὸ πλυστακὸ ἀδειανό. Στὸ μαγειριὸ τὰ πιάττα ἀπλυτα ἀκόμη.

— Δὲν εἶχε καιρὸ βέβαια ἡ ἀφιλότιμη νά πλύνῃ τὰ πιάττα τῆς.

Κι' ἐπροχώρησαν στὴν ἀπέναντι μισόκλειστη πόρτα, τῆς κάμαρας. Ἡ Μήτρικια πρῶτη ἔχωσε τὸ κεφάλι τῆς μέσζα.

— Βρέ, γιὰ δές, Θεὸ μου και συχώρεσέ με. Ἡ κκομοῖρα ἡ Γοργώνια.

Ἐσκυῶν ἔλαοι τὸ κεφάλι τους.

— Μπα!

Ἡ Γοργώνια κκοκαλομένη ἐκοίτουσαν στὸ κρεβάτι μὲ τὸ μούτρο τῆς κίτρινο σὰν τὸ κερί.

— Μπα τὴν κκομοῖρα!.. εἶπαν ἔλαοι κι' ἐσταυροκοπήθηκαν.

— Καὶ κύτταξέ νά ἰδῆς πῶς τῆς εἶπαν τῆς δύστυχης σήμερα.

— Θεὸς χωρῆσ' τὴν!

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΑΛΛΟΙ τῆς ἑδοῦ Ἐμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀθεῖδες

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΓΑΝΗΝΗΝ»

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Στ' ἀγαπημένο του ἀκρογιάλι ὁ ἄρρωστος ψαράς πεθαίνει. Τριγύρω μισοκοιμισμένοι τὸν ξενοχτοῦν ψαράδες ἄλλοι.

Ἐχει τὰ φύκια προσκεφάλι κ' ἡ βάρκα ἀσάλευτη ἀπομένει, σὰ γῆρα μαυροφορεμένη, στοῦ πεθαμένου τὸ κεφάλι.

Τὰ δίχτυα και τὰ παραγάδια τὰ ξάοττα, τὰ κοφίνια τὰδεῖα ἔχει στολίδια του κ' ἔκει.

Καὶ κρομασμένο δὲ κοντάρι, τῆς βάρκας τὸ θαμπὸ φανάρι, στερνὴ καντήλα νεκρικὴ.

Γ. ΔΡΟΣΙΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κόσμος δὲν στρέφεται περὶ τοὺς ἐφευρέτας νέων θεοῦβων, ἀλλὰ γύρω εἰς τοὺς ἐφευρέτας νέων ἀξιών, — στρέφεται ἐν ἀγῆ.

— « » —

Ὅταν ὁ ἄνηρωκος σὲ φιλεῖ, πιθανὸν νά ἐποκοινοῖται ὅταν ὁ κύων σὲ λείπει εἶνε πάντοτε εἰλικρινής.

— « » —

Ἡ παρηγοροῦνη εἰς τὰ ἄτομα εἶνε σπανία, ἀσυνήθης κατάστασις. Εἰς τοὺς λαούς, εἰς τὰς ἐποχάς, εἰς τὰ ἔθνη εἶνε ἡ συνήθης.

Φ. Ρ. ΝΙΤΣΕ

ΣΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Ὅχι ζῆρὰ διδασκαλία τῆς φιλανθρωπίας. Ὅχι λόγια, ἀλλὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἀκολουθεῖ τὸ Παρθενագωγεῖον Χίλλ, ὡς ἀπόδειξιν εὐγλωττότατα τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἔδωπε στὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίδας του ἕνα μάθημα Χριστιανικώτατον καὶ συγκινητικώτατον «ἐφηρμοσμένης φιλανθρωπίας» ἐντὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.

Τὸ ἄσυλον τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀληθινὸν ναὸν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐσωτερικὰ μαθητρίκα ὀδηγηθεῖσ' ἔκει τ' ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν διδασκαλιστῶν των ἔψαλιν μελωδικώτατα τὰ Χριστούγεννα και τὰ τροπάρια τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ και κατόπιν, περιελθοῦσαι τοὺς θαλάμους τῶν ἀσθενῶν, διένειμαν εἰς αὐτούς, μόναι, μὲ τ' ἄεθρά τους χέρια, φρούτα και γλυκίσματα.

Τὰ δῶρ' αὐτὰ ἐξ ἰδίων τὰ πορίζονται. Δηλ. κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ τρώγουν λιγώτερο ἀπὸ τὸ γλυκισμά τους γιὰ νά συνχθῆ ἔτσι, ἀπὸ τὸ περισσευμα αὐτό, ἕνα ποσόν, τὸ ὅποῖον νά χρησιμεύσῃ πρὸς ἀγορὰν τῶν Χριστουγεννιατικῶν φρούτων και τῶν γλυκισμάτων τῶν ἀσθενῶν τοῦ Ἀσύλου και γιὰ νά διδάσκωνται ταῦτοχρόνως ὅτι πρέπει νά ὑστεροῦνται κῆτι περιττόν, ὅταν πρόκειται νά βοηθήσουν τοὺς φτωχοὺς.

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν παρευρέθησαν ἀρετκὶ φιλάνθρωποι κυρίαι τῆς πόλεως μας και μεταξὺ τῶν πρώτων ἡ εὐγενεστάτη πρόεδρος κυρία Ἐλένη Νεγρεπόντη, ἡ ἀφρωτωμένη ψυχῆ τε και σώματι στὸ χριστιανικώτατον αὐτὸ ἔργον, και αἱ κυρίαι Ἀλεξ. Σκουζέ, Παπούδωφ, Σταθάτου, Φαλιέρου μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Ἡ ἀκάματος τοῦ Ἀσύλου διευθύντρια κυρία Μουσουδάκη εἶχε προσδώσει διὰ τῆς τάξεως και τῆς καθαριότητος ἐορτάσιμον ὄψιν στὸ κατάστημα, συγκινητικώτατη δὲ ἦτο ἀληθῶς ἡ στιγμή ὅταν σεβαστὸς τρόφιμος τοῦ Ἀσύλου, πνιγαμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, εὐχαρίστησε τὰς μαθητρίδας, ἐξ ὀνόματος τῶν ἀσθενῶν, μὲ τὰ σεμνὰ και ἐκφραστικώτατα αὐτὰ λόγια:

— Ἡ προσφιλεῖς ἐπισκέπτριαί τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἰδρύματος!

Καὶ πάλιν οἱ ἐν τῷ Ἀσύλῳ τούτῳ περιθαλπόμενοι εἶδον ὡμῆς, ὡς χαριέστιας περισσεύας, προσκομιζούσας τὴν ἐλαίαν τῆς παρηγορίας και τῆς ἐλπίδος.

Καὶ πάλιν ἡ παιδικὴ ὡμῶν χαρὰ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τῆς ταλαιπώρου αὐτῶν ψυχῆς τὰ σκότῃ και ἡ ἀγγελικὴ ὡμωδία ἀνώψωσεν αὐτὴν πρὸς τὸν πολυέλεον δοτῆρα τῆς ζωῆς, οὗτινος τὴν θεῖαν γέννησιν σήμερον ἐορτάζομεν.

Ἀντὶ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀνακουφίσεως, ἦν οὕτως ἀγγελικῶς ἡ ἔξοχος ὡμῶν σχολῆ εἰθισταὶ κατ' ἔτος νά παρέχῃ, ἡμεῖς, πτωχοὶ τῆς τύχης ναυαγοὶ, ἀνταποδίδομεν δάκρυα εὐγνωμοσύνης και ἀπὸ καρδίας ἀναπέμπομεν ἐνθέριμους πρὸς τὸν Ἰησοῦτον εὐχὰς ὅπως ἐνισχύῃ αἰεὶ και λαμπρύνῃ τὸ Σχολεῖόν σας, τὸ φωτόριον τοῦτο τῆς ἀρετῆς και τῆς παιδείας.

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ συμπτώσεως τῶν φιλανθρωπῶν ἡμῶν προστατῶν κυριῶν, εὐχόμεθα αὐταῖς ὁλοψύχως ὅπως μετὰ τῶν σεπτῶν αὐτῶν οἰκογενειῶν διέλθωσι τὰς χαριστόνους ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν ὕψει και ἀπώτῳ μαρῷ, ἀντανακλωμένη κ' ἐφ' ἡμῆς, ὡν τὰς μεμαρμέναις καρδίαις ἐροσεῖσται και βαλσαμοῦσι τὰ λυγρὰ.

ΣΗΜΑΦΑΓΑ ΒΟΥΡ ΣΙΔΩΝ

Ἐνα λουλοῦδι τῆς ἐκλεκτῶν, εὐγενῆς, ἀσφότατον ἐδέχθη προχθές, πρωποχρονιατικά, στοὺς κόλπους τῆς ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς.

Καὶ ὁ ἡλιος ποῦ ἐθώπευε τὸ λουλοῦδι αὐτὸ και ὁ τόνος ὁ μεθυστικός και ὁ ὑπέρογιος ποῦ τὸ περιέβαλλε, ἐπένησαν, ἐπένησαν τὸ γοῦγορο και ἄδικο θάνατό του.

Αἰλιναῖ μοι στοναχεῖτε, νάπαι. — Κλάίετε, λουλοῦδια, τὴν ἀδελφῆ σας, — κλάίετε ἀπόδνια τὸ ταῖρι σας, — κλάίτε, Μουσικὴ, τὴν ἀσφοτέραν σου ἰερείαν, — κλάίτε, Ζωὴ, τὴν εὐγενεστέραν ἐκδύλωσίν σου.

Τὸ λουλοῦδι ἐμαράθθηκε, ἔγυρε, ἐκρύφθηκε γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Νά μποροῦσαν νά τὸ ξεναθήσουν στὴν ζωὴν τ' αὐτάκια τῶν δακρύων ποῦ ἐσχματίσθησαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μωρωμένο τάφο του ...

ΟΙ ΚΟΤΟΦΑΓΑΔΕΣ

Ὅνειρον χειμερινῆς νυκτός, τὸ ὅποῖον δὲν συνέγραψεν ὁ Ντ' Ἀνούντζιο, ἐξεδιπλώθη προχθές στὰς στήλας πρῶνῆς συναδελφου.

Ὅνειροῦμεθα—ὄχι ὁ «Νουμῆς», ἀλλ' ἡ συνάδελφος—τὸ τέλος τῆς βασιλείας τῶν ἀστυνόμων και ἀποσπασματάρχων ἀπὸ μίκαν ἀπλουστῆτην ἀπόφασιν δύο πολὺ ἐντίμων ἀνθρώπων. Τῶν κ. κ. Μαυρομιχάλη και Ζυγομαλά. Ἄμκ ἐπιβλήθησθ οὕτως ὡστε δλόκληρον ἀπόσπασμα νά εἰσχυθῆ εἰς δίκην, νά καταδικασθῆ διὰ τὰ ὄργια τὰ ὅποια διέπραξε και νά γωθῆ—τὸ σπουδαιότερον—εἰς τὴν φιλακὴν διὰ ἐν ἡ δύο ἔτη. Νά χάσῃ ἕνας ἀστυνόμος τὰ γαλόνια του, νά ἀποβλήθῃ και τὰ παλληκάρια του ἀπὸ τὰς τάξεις μετὰ τοιαύτην γενναίαν φυλάκισιν, ὑποθέτομεν ὅτι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι δὲν θὰ ἀρπαχθῆ μετὰ τοῦτο οὔτε ἐν αὐτῷ κῆτταξ.

Ἀκόμη βλέπετε εὐρισκόμεθα στὸ στάδιον τῶν ἀνειροπολήσεων. Ὅσο νάρθῃ ἡ ἀφύπνισις, ἔχομεν καιρὸν ... και κοτόπουλα γιὰ τ' ἀποσπάσματτα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ Ἰνδοὶ μὲ χρυσᾶ λόγια δίδουντὸν ὀρωιότερον χαρακτιρισμὸν τῆς γυναικός. Μέσζα στὸ Ἰνδικὸν ποίημα «Ἰταχασασαμουτσάια» ἐτάροχον τὰ σοφὰ και τὰ ποιητικώτατα αὐτὰ λόγια τὰ ὅποια πιστῶς ἐφαρμοζόμενα, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια κάθε σπιτιοῦ και τὴν εὐδαιμονίαν κάθε οἰκογενείας:

«Ἡ οἰκία οὐ λέγεται οἰκία, ἀλλ' ἡ γυνή ἡ γὰρ οἰκία, ἡ γυναικὸς ἔρημος, ὡς ἡ ἔρημος ἐστιν.

Ἐἰ μὴ ἐλθοι σήμερον ἡ ἀγαπητὴ μοι, ἡ ἐρουθρὰ ἔχουσα τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἐμμελις και ἡδυεπιῆς οὐ δεῖ μοι ζῆν.

Ἐμοῦ μὴ ἐσθίοντος, οὐκ ἐσθίει αἴτη ἡ σεμνὴ και κοσμία ἐμὴ γυνή ἐμοῦ καθημένου, κἀθηται και ἐμοῦ κοιμωμένου, κοιμᾶται.

Ἐμοῦ ἡδομένου, αἴτη ἡδετα, ἐμοῦ λυπουμένου, λυπεῖται ἐμοῦ ἀπίτος ακυθρωπάξει και ἐμοῦ ὀργιζομένου, ἡδετα και χαρίεντα λαλεῖ.

Ἐμὲν ἐστὶ τοιαύτη γυνή, φιλόφρον, φιλόστοργος και φιλάνθρωπος, οἷτός ἐστιν ὁ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐν γῆ.

Ἐἰ και οἷα τοῦ δένδρου εἴη ἔνθα μένει ἡ γυνή, ἐκείνη ἐστὶν οἰκία τὸ δ' ἀνακτόριον, τὸ γυναικὸς ἔρημον, ὁμοιοφανές ἐστι τῇ ἔρημῳ.»